

ת"פ 53102/06/14 - מדינת ישראל נגד משה דעשט - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

18 באפריל 2016

ת"פ 53102-06-14 מדינת ישראל נ' דעשט

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא-כוחה עו"ד קובי הרוש

נגד

משה דעשט - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד נועם בונדר

[פרוטוקול הושמט]

גזר-דין

הנאשם הורשע על-פי הודאתו בעבירה של התפרצות לדירת מגורים, בהתאם להוראת סעיף 406(ב) לחוק העונשין. על-פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 18.6.14 בין השעות 8:00 ל-14:00 התפרץ לדירה ברחוב צבי סגל 22 בבאר שבע, על-ידי כך ששבר מספר שלבים בתריס סלון, נכנס לבית בכוונה לבצע גניבה, וזאת שעה שהמתלונן נם את שנתו בחדר השינה.

על-פי ההסדר, שהוצג בפני כב' השופט אור אדם, בטרם נשמעו הטענות לעונש נשלח הנאשם לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן, אשר התבקש לבחון אפשרות שילובו במסגרת טיפולית סגורה.

לאחר קבלתם של מספר תסקירים ועריכתן של הבדיקות הנדרשות הורה מותב זה ביום 18.3.15 על שחרורו של המשיב לחלופה טיפולית, וכנגזרת מכך הטענות לעונש נדחו בהתאם. בעניינו של הנאשם הוגשו מספר תסקירים, אשר בסופם של דברים, ועובר לדין הנוכחי, שירות המבחן בא בהמלצה להטיל על הנאשם צו מבחן למשך חצי שנה, וכן מאסר מותנה.

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בטיעוניו לעונש הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, ונסיבות ביצוע העבירה אשר על דרך הכלל מצדיקות מאסר ממשי אגב קביעת מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשים מאסר בפועל. עוד הפנה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם, הכולל הרשעות במגוון עבירות הנפרשות על-פני תקופות רבות וארוכות בחייו של הנאשם. הגם כך, בא-כוח המאשימה אינו מתעלם מההליך הטיפולי שערך הנאשם, ועל-כן, לדבריו, ניתן להסתפק בימי מעצרו

עמוד 1

המגיעים לכדי תשעה חודשים מאסר בפועל. עתירה זו של בא-כוח המאשימה נעשתה הגם שזה היה מודע לכך שהסתפקות בימי מעצרו פירושה הימנעות מהטלת צו מבחן, וזאת בהתאם להוראת החוק.

בא-כוח הנאשם, בנסיבות האמורות לעיל, ועל מנת שלא יימצא כי עמדת ההגנה מחמירה יותר מעמדת המאשימה, עתר להסתפק אף הוא בימי מעצרו חלף השתתו של מאסר מותנה בלבד. הנאשם הוסיף על דברי הצדדים וציין כי הוא מודה לבית המשפט על ההזדמנות שניתנה לו, פירט את השינויים שערך בחייו ואת רצונו להמשיך ולהתמיד בהם גם לאחר שמשפטו יסתיים.

דין והכרעה:

במעשיו האמורים לעיל פגע הנאשם בערכים המוגנים שעניינם קניינו של אדם, פרטיותו ותחושת ביטחונו האישי. רבות נכתב בדבר היות ביתו של אדם מבצור, ועל הפגיעה הקשה בתחושת הביטחון המגולמלת בעבירות של התפרצות לדירת מדגורים. כך, בין היתר, רע"פ 178/08 לוי נ' **מדינת ישראל**, וכן בש"פ 485/10 בעניין מסרואה, אשר גם אם דן בהליכי מעצר מתאר נכוחה את עגמת הנפש הנגרמת למי שנפגע מעבירות רכוש.

על דרך הכלל, בעבירות של התפרצות לדירת מגורים נגזרים עונשי מאסר בפועל לתקופה שאיננה מבוטלת כלל ועיקר, כאשר בית המשפט שת ליבו, בין היתר, לנתונים הבאים: האם ההתפרצות בוצעה בצוותא חדא אם לאו, האם מדובר בהתפרצות מתוככמת תוך שימוש בכלי פריצה ייעודיים, שעת ההתפרצות, האם נגנב רכוש, ובמידה שנגנב רכוש - שוויו, האם נלוו עבירות נוספות וכן יתר נסיבות ביצוע העבירה.

ככל שהדבר נוגע למדיניות הענישה, ר' בין היתר רע"פ 1600/15 **בועזי נ' מדינת ישראל**, רע"פ 8637/14 **עבאס נ' מדינת ישראל**, רע"פ 7329/14 **אדלר נ' מדינת ישראל**, רע"פ 1629/13 **בוסקילה נ' מדינת ישראל**, רע"פ 8723/13 **סולייב נ' מדינת ישראל**. בכל גזרי-הדין הנ"ל הושתו עונשי מאסר של למעלה משנה, תוך שבית המשפט מפרט את החומרה הגלומה בעבירות בכגון דא.

בבואו של בית המשפט לקבוע את מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים הרי שיש ליתן הדעת לכך שמדובר בהתפרצות "אלימה" אל בית מגורים, בגדרה שבר הנאשם שלבים בתריס החלון. המדובר בעבירה אשר בוצעה מקום בו המתלונן נם את שנתו בחדר השינה. אפילו מדובר בעבירות רכוש הרי שכידוע, עבירות אלו יכולות ותידרדרנה לכדי אלימות של ממש, מקום בו המתלונן יבקש למנוע את גזילת רכושו, או ינסה לעכב את הנאשם עד הגעתם של כוחות הביטחון, והיו דברים מעולם. הנאשם מבצע את המעשים על רקע התמכרותו לסמים. אין בכך כדי להביא להקלה בעונשו, וזאת בשים לב לכך שהנאשם משעבד את רכוש הציבור לאותה התמכרות. מנגד ולקולא תילקח בעניינו של הנאשם העובדה כי זה מבצע את המעשים לבדו. אין המדובר בהתפרצות מתוככמת. לא נגנב רכוש מן הבית.

מכל המקובץ לעיל, הנני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין 10 חודשים ל-22 חודשים מאסר בפועל.

בקביעת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולקולא תילקח בחשבון הודאתו של הנאשם, שיש בה כדי לחסוך זמן שיפוטי

יקר. עוד יש בהודאה זו משום נטילת אחריות והבעת חרטה. לנאשם נסיבות חיים שאינן פשוטות כלל ועיקר, כאשר שנים ארוכות ניהל אורח חיים שולי.

מנגד ולחומרה, יש לקחת בראש ובראשונה את עברו הפלילי המכביד, הכולל 20 הרשעות קודמות, החל מגיל נוער וכלה בהרשעתו האחרונה משנת 2010. הנאשם ריצה עונשי מאסר ממושכים שלא היה בהם כדי להרתיעו מלחטוא פעם נוספת בעבירות פליליות. על דרך הכלל, בנסיבות האמורות לעיל היה מקום למקם את עונשו של הנאשם במרכזו של המתחם, אם לא בשליש העליון שלו.

הגם כך, בהתאם לסעיף 40ד לחוק העונשין סבורני כי בתיק זה מתקיימות נסיבות המצדיקות חריגה מטה ממתחם העונש ההולם. בפתח דבר יאמר סופו: עניין לנו בנאשם שצלח הליך טיפולי ארוך ואינטנסיבי בקהילה טיפולית סגורה. כפי שפורט בפתיח, הנאשם שוחרר למסגרת טיפולית, ובית המשפט עקב מעת לעת אחר אופן שילובו במסגרת.

אכן, דרכו של הנאשם לא היתה קלה, וההליך הטיפולי ידע עליות ומורדות. יחד עם זאת, בנקודת זמן בה אנו נמצאים בסופה של כשנה בה מצוי הנאשם בהליך שיקומי, ניתן לומר בזהירות המתבקשת כי זה עלה על דרך הישר, שינה דרכיו, וכיום מצוי במקום שונה תכלית שוני מזה בו היה מצוי עובר לביצוע המעשים המיוחסים לו. לא אפרט את כל התסקירים השונים, ואתייחס לתסקיר האחרון בו שירות המבחן מציין כי הנאשם עלה לשלב ג' של הטיפול לפני כחודשיים, השתלב בעבודה קבועה במפעל "זוהר בשר", וביום 18.3.15 עלה לשלב ד' של הטיפול, שלב ההוסטל, בו הוא מצוי בהוסטל בבית שמש. מדיווח גורמי הטיפול עולה כי הנאשם מתפקד כנדרש על-פי החוקים, נותן מעצמו רבות חרף קשיים עימם התמודד, ונחוש בדעתו לסיים את הטיפול בהצלחה. עוד עולה כי הנאשם מקפיד להגיע לעבודה, מבצע את המוטל עליו כנדרש, ועובד בחריצות.

הנאשם עתיד להמשיך ולהתגורר בבית שמש, דבר אשר יש לברך עליו, נוכח ההרחקה מהסביבה השולית בגדרה פעל בעבר וביצע את המיוחס לו, ולכך יש להוסיף את הזוגיות החדשה עליה פירט בטיעוניו לעונש.

נמצא כי מדובר בשינוי בכל המישורים בחייו של הנאשם, דבר אשר יש בו כדי ליתן מענה סיבתי להסתבכויותיו של הנאשם בעבר, דבר אשר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי. הליך זה מצדיק חריגה מטה ממתחם העונש ההולם.

שיקולי שיקום אכן נכבדים הם. יחד עם זאת, לעולם על בית המשפט לערוך את האיזון גם עם יתר שיקולי הענישה, יחד עם שיקולי הגמול וההלימה. בענייננו, סבורני כי יש היעדרות להמלצת שירות המבחן יש בה כדי לתת מענה גם ליתרת שיקולי הענישה. הדברים אמורים מתוך כך שהנאשם היה מצוי כתשעה חודשים במעצר מאחורי סורג ובריה בטרם שוחרר ממעצרו. גם לאחר שחרורו ממעצר היה מצוי תקופה ארוכה בתנאים מגבילים ותחת מסגרת נוקשה. כשזו תמונת הדברים, אין לומר כי הנאשם יצא פטור בלא כלום.

אשר לעונש שבסופו של דבר ייגזר על הנאשם, סבורני כי ניתן להסתפק בעונש צופה פני עתיד, חלף הסתפקות בימי מעצרו. המדובר במובנים רבים בניסוח סמנטי, שכן לו היה ניתן להשית על הנאשם צו מבחן מקום בו בית המשפט משית

על הנאשם עונש מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, או אז זה המתווה שבית המשפט היה הולך בו. אך מתוך מגבלה זו, כאשר בית המשפט לוקח בחשבון את תקופת המעצר הארוכה, ומתוך מתן דגש להליך השיקומי, לרבות אפשרות השתתו של צו מבחן, הרי שהעונש בפועל יהיה עונש צופה פני עתיד בלבד, לצד השתתו של צו מבחן, אם כי לתקופה מעט ארוכה יותר מזו שמצוינת בתסקיר.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. שישה חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון;
- ב. 12 חודשים מאסר על תנאי למשך שנתיים מהיום, שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע;
- ג. 6,000 ₪ התחייבות למשך שנתיים מהיום שלא יעבור כל עבירת רכוש. לא תיחתם ההתחייבות בתוך 14 יום מהיום יהיה על הנאשם לרצות 15 ימי מאסר על מנת לכפות אותו לעשות כן, וזאת במצטבר לכל עונש מאסר אחר (ככל שהדבר אפשרי מבחינת הנהלים, הנאשם יוכל לחתום על התחייבות זו בבית משפט השלום בבית שמש);
- ד. צו מבחן למשך עשרה חודשים מהיום. הנאשם מתחייב לשתף פעולה עם שירות המבחן, תוך שהוא מוזהר בדבר תוצאות הפרת צו המבחן;
- ה. 1,500 ₪ פיצוי למתלונן, עד תביעה מס' 2 על-פי פרטיו בכתב האישום. הפיצוי ישולם עד ליום 1.9.16.

עותק החלטה זו יועבר לידי שירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן והודע היום, י' בניסן התשע"ו, 18/4/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט